

گزارش شورای منطقه‌ای سازمانهای غیردولتی آفریقا
در خصوص اجلاس جهانی غذا
اوگادوگو / بورکینافاسو / ۱۴ - ۱۵ آوریل ۱۹۹۶

۱. شورای منطقه‌ای سازمانهای غیردولتی آفریقا در خصوص اجلاس جهانی غذا ۱۴ - ۱۵ آوریل ۱۹۹۶ در (اوگادوگو / بورکینافاسو) برگزار شد. بیش از ۷۰ سازمان غیردولتی متعلق به مردمان روستایی از ۳۰ کشور در این مجمع مهم شرکت کردند.
۲. نماینده منطقه‌ای فائو در آفریقا مجمع را با تعریف روشنی از هدفهای اجلاس جهانی غذا آغاز کرد. همچنین او نیاز به بررسی جنبه‌های خاص امنیت غذایی و پیشرفت دائمی و برقراری کشاورزی در آفریقا را روشن ساخت. سپس وزیر منابع کشاورزی و دامداری بورکینافاسو به حضار خوش آمد گفت. وی به نقش مهم سازمانهای غیردولتی و روستایی جهت تأمین امنیت غذایی تأکید کرده، آنگاه شورا به طور رسمی آغاز شد.
۳. سپس شورا اعضای خود را به شرح زیر انتخاب کرد:

NADES - بورکینافاسو	آقای امیل پیر	رئیس
جنبش کاشت درخت زنان اوگاندا	آقای روث مویرو	مشاور رئیس
IREED, زیمبابوه	آقای رودوچی تیگا	گزارشگران
FONGS, سنگال	آقای ابراهیم سک	

۴. صورت مجلس با سخنانی از مشاور عمومی اجلاس جهانی غذا آغاز شده و هدفهای شورا را تشریح کرده اسنادی را جهت بررسی ارائه کرد که عبارت است از: بیانیه سیاستگذاری و برنامه اجرایی (ARC/۳/۹۶) با وضعیت امنیت غذایی و صادرات در منطقه آفریقا (ARC/۴/۹۶).

۵. آنگاه بیانیه‌های زیر به اطلاع شورا رسید:

- بیانیه فائو در مورد نقش زنان در امنیت غذایی
 - بیانیه سازمانهای غیردولتی بورکینافاسو
 - اساسنامه انجمن کشاورزان ساحل عاج
 - بیانیه اتحادیه بین‌المللی تولیدکنندگان محصولات کشاورزان
 - بیانیه اتحادیه جهانی بر علیه گرسنگی و فقر
 - بیانیه شبکه انجمنهای زنان روستایی آفریقا
- سپس شرکت‌کنندگان به سه گروه کاری جهت بررسی سه موضوع اصلی تقسیم شدند:
- گروه ۱: تولید مواد غذایی
- گروه ۲: دسترسی به مواد غذایی
- گروه ۳: مسائل بنیادی

گزارشهای ارسالی گروههای مذکور تحت عنوان ضمیمه ۳ پیوست است.

این شورا بر امر دسترسی به غذای کافی و سالم که حق مسلم هم انسانهاست تأکید کرد. همچنین یادآور شد که با جهانی شدن اقتصاد و فزونی آزادسازی و خصوصی کردن اقتصاد و خدمات عمومی،

به اجرا در آوردن طرح اجرایی دستیابی به امنیت جهانی غذا نیازمند آن است که کلیه عوامل در تبیین نقشها و مسئولیتهای مربوطه جهت تضمین امنیت پایدار مواد غذایی وارد عمل شوند. این عوامل عمده عبارت بودند از: دولت، سازمانهای غیردولتی، تشکیلات مردمان روستایی، مصرف کنندگان، مؤسسات پژوهشی، مؤسسات مالی، مراکز آموزشی، متصدیان خصوصی، مطبوعات، مقامات محلی، اتحادیه‌های تجاری، رهبران مذهبی و سنتی.

۸. این شورا به بررسی موارد زیر پرداخت:

الف: موافقتنامه عمومی تعرفه و تجارت (گات) که در پی توافق دور مذاکرات اروگوئه حاصل شد، می‌تواند بر تولید محلی مواد غذایی آثار منفی داشته باشد.

ب: سیاستهای کشاورزی بدون مشورت کافی با عوامل محلی که به طور مستقیم دست‌اندرکارند تعریف شد.

ج: از بین رفتن مواضع تولید محصولات کشاورزی و منابع طبیعی مانعی برای پیشرفت دائمی کشاورزی و امنیت غذایی بود.

د: دشواریهایی که کشاورزان و بویژه زنان، در دستیابی به فنون مناسب و منابع مالی متحمل شدند نیز مانعی محسوب می‌شد.

ه: عدم ثبات سیاسی در آفریقا صرفاً یکی از عوامل نبود امنیت غذایی بود.

۹. با توجه به موارد پیشگفته، شورا موارد زیر را پیشنهاد کرد:

۹.۱ تدابیری در جهت اصلاح تولید، توزیع و دسترسی به مواد غذایی و تأمین امنیت

الف) دولتها باید سیستمهای اجاره و تصرف زمین را بهبود بخشند و کشاورزان بویژه زنان را که از منابع ناچیزی برخوردارند در نظر بگیرند. منابعی که امنیت غذایی مردم روستایی بر آنها استوار است یعنی آب، زمین، سیستمهای اعتباری روستایی - باید توسط انجمن شهری و بویژه

توسط عاملانی که به طور مستقیم دست‌اندرکارند، کنترل و اداره شود.

ب) کلیه عاملان باید مطمئن شوند روشهایی که در جهت بهبودی امنیت غذایی توسعه می‌یابد بقای منابع اصلی طبیعی را حفظ می‌کند. برای کمک به کاهش آلودگی و خطرات سلامت کشاورزان باید از کشاورزی طبیعی به عنوان راهی مناسب استفاده شود.

ج) فنون محلی مناسب و قابل حصول بخصوص باید با استفاده از دانش بومی به همراه ارائه فنون نوین توسعه داده شود.

د) دولتها باید برنامه‌ها و سیاستهایی را که مناسب تولید محلی است ترویج کرده اطلاعات و آموزش پیرامون علم تغذیه را فراهم سازند.

و) دولتها، نمایندگان بین‌المللی و گروههای جامعه شهری باید پژوهش پیرامون ذخیره‌سازی، حفظ و نگهداری، حمل و نقل و بسته‌بندی مواد غذایی را توسعه بخشند.

ز) دولتها، نمایندگان بین‌المللی و سازمانهای غیردولتی باید سیستمهای اعتباری را که سبب تقویت قدرت خرید زنان شده و به وسیله سیستمهای آموزشی مناسب پشتیبانی می‌شود، رونق بخشند.

ح) دولتها، جامعه شهری، و عوامل توسعه باید سیستمهای تأمین اجتماعی و بیمه را که به طور مستقیم در ارتباط با تولیدکنندگان روستایی است - اعم از زنان و مردان - تأسیس کنند.

ط) کلیه عاملان، دولتها، سازمانهای غیردولتی و سازمانهای کشاورزی باید در جهت تلفیق اقتصادی منطقه‌ای، بر تلاشهای خود بیافزایند چراکه این امر هنگام کمبود غذا سبب تسهیل تجارت و تبادل می‌شود. کلیه گروههای جامعه شهری باید در جهت پیشرفت تلفیق اقتصادی منطقه‌ای نقش فعالی داشته باشند.

ی) دولتها باید سیاستهایی را اتخاذ کنند که مردم را در برابر فروش مواد غذایی نامناسب

جهت مصرف انسانی در امان نگهدارد. تولیدکنندگان و مصرف‌کنندگان باید در ایجاد راههایی جهت کنترل کیفیت محصولات وارداتی شرکت جویند.

ک) دولتها باید محیط توانایی را در جهت سرمایه‌گذاری محلی برای جلوگیری از فرار سرمایه ایجاد کنند.

ل) سرمایه‌گذاران باید از ضمانت، راهنمایی و کنترل بهتری برخوردار شوند تا اطمینان حاصل شود که آن سرمایه به کشاورزان جزء - اعم از مرد و زن - که تولیدکنندگان اصلی غذا هستند می‌رسد.

م) مؤسسات اعتباری بین‌المللی باید امنیت غذایی را به عنوان یک شاخص عمده برای موفقیت برنامه‌های اصلاحی بپذیرند.

۹.۲ به کارگیری و پیگیری طرح اجرایی

الف) سران حکومت و دولتها در اجلاس مربوطه باید کمیته امنیت جهانی غذا را مجاب سازند تا به کارگیری طرح اجرایی را پی‌گیری، مراقبت و متناوباً ارزشیابی کند. سازمانهای غیردولتی و سازمانهای مردمی باید در این روند همگی شرکت داشته باشند.

ب) در سطح بین‌المللی دولتها باید راههایی را جهت مشورت با سازمانهای مردمی، گروههای علمی، سازمانهای غیردولتی و سایر صاحبان سرمایه برای تبیین، به کارگیری و هماهنگی یک برنامه امنیت غذایی، در پیش گیرند. شرکت فعال زنان روستایی در هر دو سطح منطقه‌ای و ملی توصیه می‌شود.

ج) دولتها باید سازمانهای غیردولتی، سازمانهای مردمی و بخش خصوصی را به عنوان شرکایی در شناسایی، تشکیل، به کارگیری و ارزشیابی سیاستهای پیشرفت دایمی تلقی کنند.

د) سازمانهای غیردولتی و سازمانهای مردمی، با همکاری مطبوعات، بایستی عقاید عمومی را در راستای نیاز به تضمین امنیت غذایی حساس کرده تحرک بخشند.

بیانیه مجمع سازمانهای غیردولتی اوگادوگو برای شورای سازمانهای
غیردولتی منطقه‌ای آفریقا در خصوص اجلاس جهانی غذا
۱۴-۱۵ آوریل ۱۹۹۶

الف) در نظر گرفتن این مطلب که در این مقطع زمانی از جهانی شدن اقتصاد، آفریقا در آخرین پله تجارت جهانی غذا قرار دارد.

ب) در نظر گرفتن اینکه آفریقا همچنان محروم در حاشیه نگاه داشته شده و بیش از پیش حذف می‌شود و البته منافع آن در توافقات بین‌المللی به کلی نادیده گرفته می‌شود.

ج) به رغم افزایش تولید جهانی مواد غذایی بویژه در آفریقا، رسوایی میلیونها نفر که از سوء تغذیه و گرسنگی در آفریقا رنج می‌برند هنوز یک واقعیت روز است.

د) در نظر داشتن آنکه طرحهای تولید و مصرف که از خارج تعیین شده و با فرهنگ آفریقا عجین شده است هیچ کمکی در جهت ارتقاء رشد محصولات منطقه‌ای نمی‌کند.

ه) در نظر گرفتن اینکه شناخت بیشتر از تولید (فن، دستیابی به منابع طبیعی و سرمایه) و تجارت به آفریقا کمک خواهد کرد تا به امنیت غذایی پایدار نایل شده و کمکهای غذایی بین‌المللی را کاهش دهد.

و) توجه به این امر که دسترس به یک رژیم سالم و متعادل برای کلیه انسانها ویژگی ضروری یک حکومت ملی، حقوقی انسانی و متانت شخصی تلقی می‌گردد.

ح) در نظر داشتن آنکه امنیت غذایی پایدار نیازمند تعادل نیروها در سطح منطقه‌ای، ملی و جهانی است.

ط) و سرانجام، در نظر گرفتن اینکه، تصمیمات مدبرانه در راستای امنیت پایدار مواد غذایی نقشی تعیین کننده دارد.

از این رو ما، سازمانهای غیردولتی و مجمع سازمانهای کشاورزان در اوگادوگو که در ۱۴ و ۱۵ آوریل ۱۹۹۶ برگزار شد، خواستار اجرای مفاد زیر هستیم:

الف) مصرانه از سران حکومتی و دولت می‌خواهیم تا بوضوح سیاست، اختیارات رسمی و قانونی را به شرکت سازمانهای نماینده ما تبیین کنند، به گونه‌ای امنیت غذایی پایدار در آفریقا از اولین اولویت برخوردار باشد.

ب) مصرانه از سازمانهای غیردولتی، دولتها و نمایندگان بین‌المللی می‌خواهیم تا سیاستها و موضوعاتی را که به زنان آفریقایی حق بیان آزادانه کلیه حقوقشان را می‌دهد، تشویق کرده و بپذیرند.

ج) توصیه می‌کنیم که سازمانهای غیردولتی، سازمانهای کشاورزان، متصدیان بخش خصوصی و اعضای جامعه شهری با عزمی راسخ در شناسایی، شکلگیری، به کارگیری و ارزشیابی سیاستهای امنیت غذایی شرکت جویند.

د) و سرانجام سازمانهای غیردولتی بین‌المللی، نمایندگان و مؤسسات، از طریق قراردادی خود را متعهد کرده و از دولتها و سازمانهای غیردولتی و سازمانهای کشاورزان در ایجاد تدابیری در راستای تضمین امنیت غذایی، حمایت کنند. *گروه علمی و مطالعات فرنگی*
رتال جامع علوم انسانی

در طی جمعی که در ۱۴ و ۱۵ آوریل ۱۹۹۶ در اوگادوگو، بورکینافاسو، برای مذاکرات منطقه‌ای فائو / سازمان غیردولتی آفریقا در خصوص اجلاس جهانی غذا برگزار شد، سازمانهای غیردولتی آفریقا برآنند تا مراتب قدردانی خود را از دولت بورکینافاسو، فائو و سازمانهای غیردولتی به خاطر پذیرایی گرم و سازماندهی عالی شورا ابراز دارند.

۱۵ آوریل ۱۹۹۶، اوگادوگو، شورای منطقه‌ای

پیوست (۳)

شورای سازمانهای غیردولتی آفریقا در خصوص اجلاس جهانی غذا اوگادوگو،

بورکینافاسو ۱۴ و ۱۵ آوریل ۱۹۹۶

گزارشهای مربوط به گروههای کاری گروه ۱: تولید مواد غذایی

الف) به عنوان یک شرط لازم الاجرا جهت تضمین امنیت غذایی، دولتها باید امنیت و پایداری ملی را تضمین کنند.

ب) به منظور توجه به تولیدکنندگان جزء بویژه زنان سیستم قلمک زمینها بایستی اصلاح و بازسازی شود.

ج) الگوهای به کار گرفته شده تولید و مصرف مواد غذایی در آفریقا به منظور تشویق تولید و استفاده از کالاهای محلی، باید تعدیل و اصلاح شود.

د) هنگامی که سیاستهای کشاورزی بر تولید مواد غذایی اثر می گذارد، منافع تولیدکنندگان جزء همواره باید مد نظر باشد.

ه) شیوه های طراحی شده جهت بهبود وضع تولید مواد غذایی باید پایداری ذخایر منابع طبیعی را تضمین کند.

و) فنون محلی مناسب و در دسترس کشاورزان، بویژه با هدف رسیدن به دانش بومی و تکنولوژی وارداتی، باید پیشرفت کند.

ز) خدمات ترویج و توسعه باید با نیازهای کشاورزان جزء تطبیق کند نه کشاورزان بزرگ.

ح) تصمیمگیریهایی مربوط به سیاستها و برنامه هایی که بر تولید مواد غذایی مؤثر است باید از حالت مرکزیت خارج شود.

ط) جهت تضمین پایداری تولید مواد غذایی، منابع محلی بیشتری را باید بسیج کرد.
ی) از وجوه اهدایی از سوی پشتیبانان مالی باید مراقبت، استفاده و کنترل بهتری به عمل آید تا تضمین شود که به دست کشاورزان جزء - اعم از مردان و زنان - که تولیدکنندگان اصلی غذا هستند، می‌رسد،

ک) هماهنگی میان دولتها، سازمانهای غیردولتی و کشاورزان باید افزایش یابد.
ل) نیروهای مالیاتی مستقر در کشورها جهت به کارگیری طرحهای اجرایی نشأت گرفته از اجلاس جهانی غذا باید شامل سازمانهای غیردولتی و سازمانهای کشاورزی باشد.
م) عوامل فنی، فرهنگی، محیطی، اجتماعی، اقتصادی و سیاسی در تعیین سیستمهای تولید مواد غذایی دخالت دارد، چراکه بدون مقاصد سیاسی، به هیچ هدفی نمی‌توان دست یافت.

گروه ۲: دسترس و توزیع مواد غذایی

۱. کیفیت و قیمت محصول از جمله موارد جانبی است که در اولین کمیسیون به آنها پرداخته می‌شود. با این وجود، باید روشن شود که این جنبه‌ها شروط ضروری بازاریابی محسوب می‌شود.

۲. مرز مشترک تولید و توزیع

۲.۱ امکان دسترس

این امر به نظر مصرف‌کننده و نیز ثبات، فراهم بودن پایداری وابسته است. قابلیت دسترس با نکات کلیدی زیر ارتباط تنگاتنگی دارد:

* قدرت خرید (نیروها و آزاد سازی بازار اغلب بر علیه مصرف‌کنندگان، بویژه اقشار بسیار فقیر، کار می‌کند)؛

* جداسازی مناطق خاص؛

* روش اداره محصولات غذایی و سیستمی که برای کنترل روش استفاده از این محصولات در

خانواده‌ها، به کار می‌رود (زنان تولید کنندگان اصلی‌اند، اما گردانندگان بازار مردان می‌باشند، و اغلب عنوان می‌شود که زنان در تصمیم‌گیری شرکت نمی‌کنند)؛

* توافقنامه‌های بین‌المللی نظیر گات، که امکان دسترس به محصولات محلی را به مخاطره می‌اندازد؛

* واردات کالاهای سوپسیدار؛

* مشکلات فرهنگی در ارتباط با عادات غذایی (مشکل سوء تغذیه)؛

* فقدان پیشگیری و مشکل اداره خانواده.

توصیه‌ها :

* بازارهای غلات باید تأسیس و توسعه یابد.

* تولیدات محلی باید پشتیبانی شده راهی آسان برای دستیابی به محصولات غذایی پیدا شود.

* مناسبترین شرایط جهت عرضه کالاهای محلی بایستی فراهم شود.

* وزیران در مورد قیمت‌های بالای محصولات محلی باید مورد مواخذه قرار گیرند.

* یک سیستم نقدینگی باید برای فعالیتهای تولید درآمد توسعه یابد تا برای زنان امکان

بهبود قدرت خرید را فراهم آورد. علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

* در ارتباط با محصولات محلی برنامه‌های اطلاعاتی و آموزشی باید توسعه یابد.

* دسترس به مواد غذایی به عنوان یک حق مسلم باید دوباره تثبیت شود.

* برای کلیه کمک‌های توسعه توسط مؤسسات بین‌المللی و مالی، امنیت غذایی باید از اولویت

برخوردار باشد (با در نظر گرفتن نیازهای واقعی اجتماعات عادی).

۲.۲. رقابت

رقابت نه تنها بین کالاها (بویژه بین کالاهای داخلی و وارداتی، بلکه کشورها نیز وجود دارد.

این امر در ارتباط با بازاریابی و کیفیت مطرح می‌شود که بسیار ارزشمند است. تکیه بر این نکته حائز اهمیت است که برنامه‌های تعدیل ساختاری، قیمت‌های داخلی را افزایش داده است. از این رو کشاورزان خرده‌پای آفریقایی قادر نیستند محصولات غذایی قابل رقابتی عرضه کنند. برخی اوقات محصولات وارداتی علی‌رغم مغذی نبودن ارزانتر بوده و تبلیغات بیشتری نیز در مورد آنها صورت می‌گیرد. رقابت، مشکلاتی جدی را در قالب استعمال فرآورده‌های شیمیایی کاربردی برای دستیابی به سطوح بالای رقابت، بوجود می‌آورد.

توصیه‌ها:

* سیاست‌های وارداتی دقیق و قاطعی مورد نیاز است، به طور کلی آفریقا دیگر سرزمین

زیاله‌دانی مواد غذایی (بویژه برای مواد غذایی فاسد) نباشد.

* برنامه‌های آموزشی برای کشاورزان خرده‌پا پیرامون استفاده از فرآورده‌های شیمیایی و

سمی باید افزایش یابد.

۲.۳. قابلیت:

فراهم بودن یک فرآورده متضمن عواملی چون الف) نزدیکی؛ ب) مقدار؛ و ج) بسته‌بندی

مجدد فرآورده‌های غذایی است که با مقاصد مصرف‌کنندگان سازگار باشد. پر واضح است که فراهم

بودن یک محصول با تولید، زیر مجموعه‌های این سیستم (وضعیت جاده‌ها)، ذخیره و نگهداری آن

ارتباط تنگاتنگی دارد. جهت بالابردن امکان دسترسی به یک کالا بایستی به محصولات نقدی به ضرر

محصولات غذایی اولویت داده نشود.

* تأسیس سیستم‌های بانکی حوادث غیرمترقبه محصولات کشاورزی با حمایت دولتها و

سازمانهای غیردولتی؛

* سیستم‌های نظارت بر امنیت غذایی با شرکت همه اقشار دخیل (دولتها، مردم محل،

مؤسسات، سازمانهای غیردولتی) باید دایر شود، این ابزارهای کنترل، ضروری، و در واقع واجب و حتمی است؛

* مرزی بین کشورهای آفریقایی باید در نظر گرفته شود، بویژه جایی که به مواد غذایی مربوط می شود.

* اگر توافقنامه های گات مستلزم رقابت با محصولات داخلی باشد کشورهای آفریقایی باید از به کارگیری آن خودداری ورزند.

* واردات مواد غذایی سویسید دار باید متوقف شود.

* باید در خرید محصولات محلی و یا آفریقایی اولویت داده شود.

۲.۴. حمل و نقل

حمل و نقل به توزیع / بازاریابی (فروش محصولات) و میزان دسترس به آنها بستگی دارد.

توصیه ها:

* اقدامات جزئی کنترل و فراوری باید در مکانهای تولید صورت گیرد.

* اقدامات کنترل کننده خدمات حمل و نقل باید در سطح تولیدکننده ها توسعه یابد.

* وضعیت جاده ها باید اصلاح و پیشرفته تر شود به نحوی که بخش خصوصی را تشویق به سرمایه گذاری در حمل و نقل کند.

* با کاهش مالیات (تعرفه ها) و سهولت تشریفات گمرکی اتحادیه های محلی را باید منشأ اثر ساخت.

۲.۵. ذخیره سازی، حفظ و نگهداری، فراوری و بسته بندی

درصد قابل توجهی از فراورده های غذایی به علت مشکلات محافظت از آنها از بین می رود

(فائو این میزان را ۳۰٪ تخمین زده است). بنابراین یافتن سیستمهای محافظتی مؤثر برای هر نوع ماده

غذایی حائز اهمیت است. از آن جا که دولتها از این امر کناره‌گیری می‌کنند، دایر کردن تسهیلات حفظ و نگهداری با استفاده از سیستمهای مالی قابل تطبیق، باید مورد تشویق و پشتیبانی قرار گیرد. کارخانجات فراوری باید توسعه یابند بویژه برای کمک به سازمانهای زنان، که از آموزش کافی نیز برخوردار باشد. باید تأکید کرد که پیش از توسعه فراوری بازارهای قابل اعتماد و فروش دایمی مورد نیاز است.

توصیه‌ها:

* حرفه‌ای سازی فراوری صنایع در مقیاس کوچک

* تشویق مردم به استفاده از محصولات داخلی

* ایجاد شرایطی جهت تشویق سرمایه‌گذاری محلی

* در این راستا تحقیقات در زمینه‌های ذخیره‌سازی، حفظ و نگهداری، حمل و نقل و بسته‌بندی فرآورده‌های غذایی باید از سویسید برخوردار باشد.

* برای جلوگیری از خروج سرمایه از سرمایه‌گذارها نیز بایستی پشتیبانی شود.

۲.۶. جاده / ارتباطات

طبقات مردم و سازمانهای غیردولتی باید در راستای بهبود وضعیت جاده‌ها در جهت همکاری با دولت ترغیب شوند.

۳. تلفیق اقتصادی ناحیه‌ای

کشاورزان خرده‌پا باید در روند تلفیق ناحیه‌ای که بر مبنای اداره جمعی بازار بنا نهاده شده، دخالت داشته باشند. تجارت داخلی در سایه اشتراک منافع باید از سازماندهی بهتری برخوردار باشد. این امر مستلزم آن است که مشکلات مربوط به جاده‌ها، قیمت‌ها، ملاحظات موجود پیرامون منافع ملی و پایداری ساختارهای موجود همواره شود.

کمک غذایی

کمکهای غذایی جز در هنگام بلایای طبیعی، باید ممنوع شود. بخشش بلاعوض، وابستگی می آورد («غذا برای کار»)، کمکهای مرتب غذایی باید با توجه به نیازهای زنان و کودکان باشد.

توصیه‌ها:

- * تجهیزات کشاورزی باید جایگزین کمکهای غذایی شود،
- * کمکهای غذایی باید بر مبنای سیاست تلفیق ناحیه‌ای (با استفاده از محصولات آفریقایی) انجام شود.

۵. شرایط تضمین امنیت غذایی در آفریقا

- شرایط ویژه‌ای جهت تضمین امنیت غذایی ضروری است:
- * پیشرفت و توسعه بادوام روستایی و سیاستهای کشاورزی،
- * سیاستهای مناسب کمک غذایی،
- * حمایت از حرفه کشاورزی،
- * توجه به تغذیه، آموزش، اطلاعات (تغییر عادات غذایی در راستای یک رژیم سالم و متعادل)،
- * صلح و آرامش،
- * آیین قانون
- * روزهای به کارگیری و نظارت بر طرح اجرایی با یک سیستم منظم ارزشیابی (به طور مثال هر ۵ سال).

گروه ۳: اصول بنیادین

۱. در ارتباط با اسناد موجود:

الف: این گروه دریافت که در آغاز بر آشفتگی اوضاع اجتماعی، ناپایداری سیاسی کشورهای آفریقایی تأکید زیادی است. پیشنهاد شد که بایستی بر سایر علل عدم امنیت غذایی پافشاری شود

(به طور مثال اوضاع غیرقابل پیشبینی اقلیمی، بارندگی نامنظم، بلایای طبیعی، زوال منابع طبیعی و غیره).

ب) همچنین اشاره شد که این سند باید بر عملکردهای مورد نیاز در سطح بین‌المللی، ملی و محلی باید بیشتر توجه کند، نقش دولتها، سازمانهای غیردولتی و سایرین نیز به روشنی تشریح شود. ج) سند مزبور وظایف متعارف سازمانهای غیردولتی (کمکهای اضطراری و سایر کمکها) را مخاطب قرار داد و از نقشی که آنها باید در یاری رساندن به دولتها در برنامه‌ها و سیاستهای امنیت غذایی کشاورزی ایفا کنند چشم‌پوشی کرد.

۲. بر این اساس، یک سری عملکردهای خاص از سوی گروه پیشنهاد شد.

الف) همزمان بحث پیرامونی جهانی کردن و آزاد سازی اقتصادی، خصوصی سازی خدمات عمومی، توافقنامه‌های تجارت آزاد و تلفیق اقتصادی ناحیه‌ای، به کارگیری طرح اجرایی امنیت غذایی نیازمند، دخالت کلیه اقشار مربوطه در تبیین وظایف و مسئولیتها، جهت تضمین امنیت غذایی است.

ب) قشرهای عمده شناخته شده عبارت است از: دولتها، سازمانهای غیردولتی، بنگاههای تحقیقاتی، مؤسسات مالی، متصدیان بخش خصوصی، سازمانهای مربوط به تولیدکنندگان، وسایل ارتباط جمعی، هیئت‌ها و مقامات محلی.

۳. در خصوص دولت:

الف) نظر به عدم تعهد دولت در این زمینه و عدم قبول مسئولیتها: دولتها باید چارچوبی از هماهنگی مداوم با سازمانهایی غیردولتی و سازمانهایی متشکل از تولیدکنندگان اعم از مردان و زنان و اجتماعات و مقامات محلی به منظور تبیین، به کارگیری و هماهنگی بهتر برنامه‌های امنیت غذایی، ایجاد کنند.

ب) بویژه پیشنهاد شد که زنان کشاورز باید نقشی واقعی در این چارچوب و در سطوح محلی، ملی، منطقه‌ای و بین‌المللی داشته باشد.

ج) دولتها باید شرایط مطلوبی جهت به کارگیری طرح اجرایی ایجاد کنند (وضع قانون در مورد سیستمهای مناسب تملک زمین، حذف تبعیض جنسی، مطرح ساختن موارد فراساختاری، ارائه تعرفه‌های گمرکی مناسب و غیره).

د) همچنین دولتها باید شرایط مناسبی را در راستای تقویت و حمایت از سازمانهای غیردولتی و سازمانهای متعلق به تولیدکنندگان، در زمینه‌های تشکیل، دستیابی به منابع مالی و فنون مناسب، فراهم سازند.

ه) و بالاخره، دولتها باید تأسیس مجموعه‌ای ناظر که روند پیشرفت به سوی غذایی را ارزیابی کند، در نظر داشته باشند و این مجموعه باید شامل سازمانهای غیردولتی و کشاورزان اعم از مرد و زن باشد.

۴. در خصوص سازمانهای غیردولتی

الف) سازمانهای غیردولتی باید در تبیین، به کارگیری و ارزشیابی سیستمهای و برنامه‌های امنیت غذایی در سطوح محلی، ملی، زیر منطقه‌ای و بین‌المللی شرکت داشته باشند.

ب) با کمک وسایل ارتباط جمعی، سازمانهای غیردولتی باید عقاید عمومی را در رابطه با

نیاز به تضمین امنیت غذایی، برانگیخته و ترغیب کنند و در این راستا باید با تشویق مردم بر رویکردی مشارکتی تلاش نمایند.

د) همراه با خدمات تحقیقاتی و سایر خدمات مربوطه، سازمانهای غیردولتی باید به آموزش و نظارت زنان و مردان کشاورز ادامه دهند.

۵. در خصوص سازمانهای کشاورزان

الف) سازمانهای مردان و زنان کشاورز باید در طراحی برنامه‌ها و سیاستهای امنیت غذایی در سطوح محلی، ملی، زیر منطقه‌ای، و یا بین‌المللی با مشارکین گوناگون (دولت، مؤسسات تحقیقاتی و غیره) شرکت جویند.

ب) یک شبکه ارتباطی و اطلاعاتی بین کشاورزان (اعم از زنان و مردان) به منظور پیشرفت اداره قیمتهای فرآورده‌های کشاورزی باید تأسیس شود.

ج) با رونق بخشیدن به صنایع دستی، کشاورزان باید منابع درآمد خود را تنوع بخشند.

د) کشاورزان باید تمهیداتی در خصوص ذخیره احتیاطی مواد بیندیشند.

ه) کشاورزان باید به فنون مناسب و روشهای پایدار و نوین زراعت دسترس داشته باشند.

و) کشاورزان باید با تحت پوشش بیمه قرار دادن فعالیتهای خود، آنها را تضمین نمایند.

ز) دانش و مهارتهای تخصصی و عملی کشاورزی بایستی استخراج و منتشر شود.
